

[Gillstrup]

det sørgeligt, at man i den grad forsøger at tilplumre det, som det desværre er sket både med ministerens og andres indlæg, fordi man ikke har holdt sig kronologien strikte for øje.

Første gang denne sag virkelig for alvor kommer op, er i november måned 1987, hvor der skal være topmøde i København, og dér er det i hvert tilfælde fra Fremskridtspartiets side – og det er jo det, jeg først og fremmest skal redegøre for – helt klart sagt i Markedsudvalget, at vi med hænder og fødder stemmer imod alt, hvad der hedder braklægning. Det har vi sagt ved en hvilken som helst lejlighed. Hvad enten det har været ved udvalgs møder, ved frokoster, i Landbrugsministeriet, ved forligsforhandlinger, eller hvor det har været, har vores holdning været aldeles klar.

Så læser vi i avisen og hører senere, at statsministeren ved topmødet i København allerede begynder at lade, som om Danmark skal være positiv over for braklægningen. Vi, der repræsenterede Fremskridtspartiet i Markedsudvalget i efteråret 1987, kunne kun fastslå, at det var da mærkeligt, men han kunne da danne flertal med andre end Fremskridtspartiet. Da sagen så kommer for i tiden mellem topmødet i København i slutningen af 1987 og Hannover topmødet i begyndelsen af februar 1988 – tror jeg det var – i Markedsudvalget, er stillingen i og for sig ganske klart den samme, at regeringen ingen beføjelse har til at gå ind for braklægningen. Den har for mig at se ganske klart et flertal imod sig i Markedsudvalget – stadig væk skal jeg kun tale for Fremskridtspartiet. Den havde klart Fremskridtspartiet imod sig.

Så kommer statsministeren hjem fra Hannover mødet og meddeler, at han er gået ind for braklægningen. Der er altså simpelt hen handlet lodret i strid med, hvad der i hvert fald er fremgået af Markedsudvalgets møder. Derefter overtager landbrugsministeren sagen, og det tør vel nok siges, at den forhandles et væld af gange, og landbrugsministeren kan vist ikke på noget som helst tidspunkt være i tvivl om, at han har et flertal imod sig i Markedsudvalget. Det var i hvert fald ikke de sådan diplomatisk indpakkede vendinger, der blev brugt på Markedsudvalgets møde. De tre partier, der nu stemmer sammen her om ændringsforslagene, var særdeles klare igennem hele foråret 1988.

Først efter at dette er forløbet, og hvor jo i og for sig alle vedtagelserne på EF-planen er truf-

fet, både det principielle på Hannover topmødet og gennemførelsen af forordningerne på landbrugsministerrådet, kommer så det ind i billedet, som nu hr. Bjørn Westh gør til en central ting, nemlig at spørgsmålet om landbrugets refinansiering skal forhandles.

Da regeringen kommer til os og vil forhandle landbrugets refinansiering, er vores svar ganske tydeligt, at det er vi ikke meget tilhængere af, men all right, hvis vi kan bytte et æble med en hest, vil vi da gerne gøre det. Da vi så fik tilsagnet om at få noget, der var væsentlig bedre end refinansiering for 16 mennesker, eller hvor meget det drejede sig om, og i stedet for kunne opnå at få hele landbrugsloven ændret i den rigtige retning, sagde vi ja til det, men det havde bare intet med braklægningsforhandlinger at gøre. Det var overhovedet ikke inde i det forlig, og både før og efter forligets indgåelse den 30. juni 1988 har vi været imod braklægningsordningen, som altså på det tidspunkt sådan set i EF-regi var historie, for da var Danmark blevet forpligtet af de afstemninger, der havde været på landbrugsministerrådet.

Når der derefter sker en retsforfølgning af Danmark, er der kun en eneste, der kan være ansvarlig for det, og det er den danske regering, som har handlet imod det parlamentariske princip, der blev grundfæstet i 1901, og som for så vidt angår markedsudvalgssager blev stadfæstet i begyndelsen af 1970'erne. Dér har vi kendsgerningerne om det, landbrugsministeren kalder ansvaret, og der hersker ikke ringeste tvivl om, at sådan har det kronologiske forløb været. Derfor har man et eneste sted at diskutere ansvarsplaceringen, og det er i VK-forhandlinger.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Først en undskyldning til hr. Gade. Det var selvfølgelig en fortalelse fra min side, når jeg kom til at give SF et ansvar. Det burde jeg have været erfaren nok til ikke at gøre. Sagen er jo klar nok. Hverken SF eller Fremskridtspartiet har givet noget mandat.

Men så til hr. Bjørn Westh, der kalder dette for dårligt politisk håndværk. Hvad er realiteten, hr. Bjørn Westh? Realiteten er den, at Socialdemokratiet i Markedsudvalget har givet mandat allerede i 1987 til skovtilplantningen, til ekstensiveringen og til omstillingsordningen og ved fremsættelsen og under førstebehand-